

ZGODNJA DANICA. KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLVI.

V Ljubljani, 15. kimovca 1893.

List 37.

Opatija trapiška Marija-Zvezda v Bosni.

(Dalje.)

II.

V trapistovskem samostanu Marija-Zvezdi je vse vravnano jako priprosto, čedno, priljudno, umno in praktično. Sprejemne sobe in pogovornice, sobe za samostanske goste so prijetno pa priprosto vravnane; kdor je notranji samostanski gost, dobi dobro, tečno in dovoljno hrano, postno, kakor jo katoličanje postne dni uživati smejo. Mesa in mesnih jedi, izven sira, mleka in jajc, gosti v samostanu ne dobijo. Poleg glavnega vhoda v samostansko občino stoji lepa hiša za ptuje goste, v tej gostilnici dobijo gosti za hrano mesa in mesnih jedil, se vé, da v tej gostilni ni računa, niti plače; prodaja kerščanska ljubezen in plačuje ljubezen Božja.

V samostanu ste dve kuhinji, jedna jako obširna; v njej se pripravlja strogo postna, meniška hrana, koja se umno prirejuje iz rastlinstva, ki pa je tečna in zdrava. V tej kuhinji se nikdar ne rabi meso, jajca, živalska maščoba; nepostne dni upotreblja se mleko, maslo in sir. Druga lepša, toda manja kuhinja je za samostanske goste, „civilne“ slugе in rokodelce, pa tudi za bolane redovne brate. V tej kuhinji pripravljajo se jedila, mesne in rastlinske. Č. vr. menihi trapisti, lajiki, kleriki, mašniki, v. č. oče opat, vsi koji so zdravi, se hranijo s postnimi jedili iz perve velike kuhinje; gostje, bolani, slugе in rokodelci, „civilni“, pa iz druge, žlahtneje kuhinje. Malokje na svetu nabaja se dandanes, da bi gospodje, gospodarji, menihi priprosteie, slabeje in pičleje jedila vživali, kakor pa njihovi gosti, služabniki, rokodelci in delavci; to se godi le pri redovnih sinovih sv. očeta Ber-

narda — pri trapistih! Le ti drugim mnogo boljše in obilnejo hrano dajejo, kakor jo pa sami vživajo!

Pridite in pogledjte menihe trapiste z opatom njihovim v obednici, refectorium-u, pri obedu, potem pa idite v obednice njihovih gostov ter „civilnih“ slugov in rokodelcev, in čudili se bode, kaj oni in kaj ti vživajo... Bil sem ganjen do solz, od te sv. ljubezni in dobrotljivosti, videč in prepričavši se, da so ti verli menihi drugim, bližnjim svojim, bolji nego sebi, da jim mnogo bolj in obilnijo hrano dajejo, kakor jo sami vživajo.

Obednica trapiška v samostanu Marija-Zvezdi je velikanska v obsegu, razdeljena v dve ladiji; ima omizja za sto in šestdeset menihov. Na sprednji steni, v sredinji, je velik križ s podobo razpetega, križanega Jezusa, tu in tam na stenah so sv. slike; osobito znameniti in velepomisljivi so pa veliki napisi, na stenah, na okolo, v obednici razredjeni. Ti napisi so v trijeih jeziki: nasklikani, v latinskem, jugoslavenskem in nemškem jeziku; vzeti so iz sv. pisma stare in nove zaveze, iz cerkvenih učenikov in redovnih pravil. Pri sredinji dolge stranske stene je vzvišena leca, na koji čitatelj, „lektor“, med obedom in večerjo menihom iz odločene knjige predčita. Za vsaki telesno hranilni obrok je določen čas. Vsaki menih dobi v dveh posodah dve jedili; jedno bolj redko, a drugo gosto, komad soršičnega kruha, merico piva, in ako ni post, še komadič sira, malo sadja, ali komad močnatega pečenja.

K obedu in večerji idejo v procesiji, javno Boga hvaleči in moleči; pred jedjo in po jedi pretresljivo pobožno opravijo molitve, prošnje in zahvale, spominjajoči se živih in umerlih. Po jedi idejo v procesiji po križnem hodišču v

cerkev, počastijo in molijo Najsvetejšega v presv. zakramentu oltarja, opravijo cerkveno-redovno molitev in angeljev pozdrav Mariji Devici, potem imajo jedno ali poldrugo uro odmora, počitka.

Ipak, akoprav menihi trapisti, izven velike bolezni, vedno postne, večino strogo postne rastlinske jedila uživajo in te, po določeni méri in odredjenem času, so le vendar čversti, zmožni za raznoverstna duhovna in telesna dela; prenesó mnogo čuvanja, zatajevanja, pokoril, in opravijo in izveršijo mnogo časno koristnih del in opravil. Mnogi dosežejo visoko, častno starost. Ne mislite pa, da ti menihi, najostrejšega reda, so kakovi osorni, sitni, pustotni posebnjaki; to nikakor ne, nego so ljubeznjivi, prijazni, dobrovoljni, priprosti, zraven tega jako omikani, ravnodušni, prav veseli in zadovoljni ter jedernato, verno-pobožni.

V samostanski redovni bolnišnici se bolanim bratom ljubeznjivo streže in dobro se skerbí, da se še bolje pripravljajo za odhod iz te solzne doline v nebeško domovino, da se še tesneje združijo s križano Ljubeznijo. V bolnišnici so oddeljeni prostori za hudo bolne in za bolehné.

Samostanska izverstna lekarna je tako vredjena in vravnana, da bi bila čast in lepota v vsakem mestu. Imajo tudi več oddelkov Kneipovih raznoverstnih kopališč z vsemi pripravami, v manjši meri, kakor v Wörishofen-u.

V samostanski pekarni pekó redovni bratje vsak dan za 330 oseb kruha, te osebe so: menihi, sirotni dečki v zavodu in civilni slugi in rokodelci samostanski; poleg teh pa še srednjemerno na dan za 100 siromakov, ubožnih družin in revnih delavcev izven samostana. Kruh je za vse enak.

Dve veliki sobi, shrambi za redovno obleko, ste vredjeni tako, da naokolo visi obleka, za vsako osebo posebej, odzgor je napis z imenom in številko dotičnega brata, istotako na policah pri tléh obutev.

Orjaško velika in obširna je spalnica, priprosta, toda čedna in čista dvorana; v tej veliki dvorani so triverstne, po dolgosti razporedjene male celice, druga pri drugi, vsaka celica ima štiri stene; so pa vse brez stropa. V teh celicah so na dveh stolicah deske, na deskah posteljna vreča, nadevana s slamo, čevljev na debelo, podglavje je ozka vrečica, natlačena s slamo; na postelji je bela volnena odeja; celice so po 6 čevljev dolge in po 5 čevljev široke; vhod ima vsaka zagernjen z debelim zastorom. Od stropa spalnice visi svetilka ponočna; ker celice nimajo stropa, sveti luč svetilke v vse spalne celice jednako in v hodišča med celicami. V spalne ce-

lice smejo menihi iti samo o času spavanja, postiljanja in čiščenja, ali kader je potreba se preobleči; drug v drugega celico ne smé iti.

V samostanu je tudi kapiteljska dvorana; spredaj na vzvišenem mestu je sedež opatov; nad njim pa kip križanega Zveličarja; vsako stran po dolgoma so sedeži redovnikov. V tej zbirališčni dvorani so posvetovanja, sveti cerkveni in redovni govori, javne obtožbe prestopkov redovnega pravila; nauki, svarila, opominji in duhovne vaje. Imajo tudi čitalnico, to je, dvorano, v koji se o dovoljenem času čitajo vsakemu posebej dovoljene knjige. V zimi imajo veliko ogrevalno sobo; v sredinji te sobe stoji velika peč, tu sem hodijo se bratje redoma ogrevat.

V notrinji samostana so rokodelske delavnice; toda samo onih rokodelstev, koji se zamo-rejo bolj mirno in tiho opravljati. Vse je umno, modro in pravilno razredjeno; vse čedno, ponižno, priprosto; vse dobro in koristno vpotreb-ljeno; vsaki trenotek časa se dobro in v korist rabi; sedaj se opravljajo molitve in bogoslužnosti, svete pobožnosti in duhovne dela; potem pa raznoverstna potrebna in koristna časna, telesna dela in opravila. Tako se pri častitih redovnikih trapistih v čudovito lepo vbranam razredu versti veliko pravilo: „Moli in delaj!“ Sedaj vidiš te menihe pri oltarjih Gospodovih, v redovno-cerkvenih korih, pri svetih cerkvenih pobožnostih; potem pa v rokodelskih delavnicah, tvornicah, na polju in travnikih, na vertu in v vinogradu, v šumi, gozdu, v šoli in sirotnih dečkov gojišnici, v hlevih pri živini delajoče.

Nikjer se nobeden dalje ne mudí, kakor kar mu vелеva pokorščina redovnega pravila in povelja vikšega, naj si je v cerkvi pri bogoslužnosti, pri počitku, spanju, jedilu ali ročnih telesnih delih in opravilih; vse je lepo in pravilno vbrano, vse se pravi čas godí in zverši.

(Dalje nasl.)

Modroversko kermilo zdrave omike.

(Dalje.)

Poglavje o krivoverstvu.

1.

Krivoverstvo je zmota razodenju nasprotna, ako se terdovratno terdi zoper občni nauk sv. Cerkve. Zmota rodi krivo vero, terdovratnost jo odgoja in rodi. Vsednji človek, Cerkvi vdan, kteri pri sodnijskem zaslišanju ali pri kakem pogovoru vpleta verske zmote, sicer ni še krivo-verec, temuč nevednež, poduka potreben.

2.

Vsi krivoverci se tedaj motijo v veri; pa vsi, ki se v veri motijo, niso še krivoverci. Ta ostudni priimek gre le terdovratnosti, ktera se zmote okorno derži, ki nauka neče sprejeti. Vsled tega pravila niso cerkveni očetje krivoverstva krivili ss. Aprijana in Firmilijana, da si sta prikimovala zmoti o prekerščevanju*); nasproti pa so med krivoverce šteli Donatovce, navzete iste zmote, ker se niso hoteli podvreči Cerkvi, katera je zmoto obsodila.

3.

Radovednost spočne krivo vero v svojih ne-skromnih preiskavah, in ošabnost je zgodnja s terdokornim terjenjem; ali jasneje: radoveden duh začne nerazumljive skrivnosti premišljevali, razlagati in razsojevati; berž se mu kopičijo spodtike, misli mu zabredejo; preveč je ošaben, da bi poslušal nauk sv. Cerkve, skrivnost sam verta, utone pa v njeno globočino in zaljubljen v svojo lastno učenost, počne zmote trositi. Oblastnija ga svari in zavrača, a ošabnež se ne dá prekreniti; zmoti se pridruži terdovratnost in krivoverec je vtelesen. Po tej poti so se zvergli Arij, Nestorij in množina drugih, na to se nagibajo dandanašnji Ultronarodnjaki, katerim je narodnost pred vero. „Ošabnost je mati vsem krivovercem.“*)

4.

Kdor vé, da Cerkev ktero versko resnico uči, ali jo je javno določila, in dvomi nad njo, se zakrivi krivoverstva, ker se resnici terdokorno ustavlja, misleč si, da se utegne Cerkev motiti v svojih sodbah. Toda katoličan mora terdno verjeti in verovati, kar sv. Cerkev uči. Prava vera umira, kjer dvom kali. Njen značaj je gotovost.*)

5.

Od krivoverstva derči polzka pot do deisma, vere v Boga, pa ne v razodenje. Nenadoma presnuje sama doslednost prvega v drugega. Kriva vera je po svoji naravi zoper avtoriteto, zoper oblast, kateri se neče podvreči. Podiraje oblast, vvaja ob enem prostost vesti, in ž njo — hočeš nočeš — občno sterpnost in dopuščenje povoljnega verskega mišljenja.

*) Qui sententiam suam, quamvis falsam atque perversam, nulla pertinaci animositate defendunt, quaerunt autem cauta sollicitudine veritatem, parati corrigi, cum invenerint, nequaquam sunt inter haereticos deputandi. S. Aug.

*) Superbia omnium haereticorum mater. S. Aug.

Communem scientiam habere refugiunt haeretici, ne ceteris aequales aestimentur. S. Greg. M.

*) Fides ambiguum non habet; et si habet, fides non est. S. Bern. — Errare est approbare falsa pro veris, aut improbare vera pro falsis; aut habere incerta pro certis, aut certa pro incertis. S. Aug.

Te doslednosti so strašanske, pa izvirajo iz lažnjivega načela. In zares, ne more se odreči onemu sterpnost, komur se dovoli prostost svojevoljnega mišljenja, in ta prostost se ne more nikomur odreči, tudi ne deistu, ako ni na svetu vidljive oblasti, kateri je vsaka duša dolžna se vdati v verskih rečeh. Kriva vera te zapelje zato sama ob sebi v nevero. Priznajmo torej, kako derví človeka zmota v zmoto, in v kolika brezna zagazi, kdor se z umom in srcem popolno ne vdá oblasti svete Cerkve.

(Dalje nasl.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Gorenjsko. (Posvečevanje pokopališč.) Ginljive slovesnosti so se godile une dni na Gorenjskem; 27. avg. so mil. gospod stoljni prošt dr. Leonard Klofutar na Koroški Beli blagoslovili nove orglje, imeli slovesno sv. mašo in pridigo, ter potem posvetili novo pokopališče. Pričujočih je bilo 15 gg. duhovnov. Po blagoslovu so v pridigi pojasnovali, kaj vernim orglje oznanjajo in kaj pa pokopališče. V torek potem, 29. avg., so pa ravno tako med dotičnimi slovesnostmi na Jesenicah posvetili novo pokopališče. Pred posvečevanjem pokopališča so imeli govor o smerti, ki je v tesni zvezi s pokopališčem. Med drugimi so prav primerno pojasnili, kako so v začetku kerščanstva povsod pokopališča bila zedinjena z dotičnimi cerkvami. Pokopovali so merliče pod cerkvijo, in pozneje krog cerkve. Poznejše čase so nekteri odveč modri ljudje dokazovali, da pokopališča zraven cerkve imeti je nezdravo, kar pa so nova preiskovanja popolnoma overgla ter spričala, da je ta terditev cerkvam neprijazna vraža. Res so bili po več krajih pokopališča ločili od cerkev; vendar so pa tudi taka pokopališča še vedno ostala cerkvena last. Po takem modrem pojasnilu bode tudi pridna jeseniška občina rada privolila, da tudi ondotno novo pokopališčno zemljišče bode cerkvena lastnina. Potem so imeli mil. gosp. veliko peto sv. mašo v pričo 14 gg. duhovnov, in poslednjič posvetili so pokopališče. Akoravno je bil delavni dan, so se vendar verniki, praznično oblečeni, v tolikem številu vdeležili, da niso mogli vsi v cerkev. Taka gorečnost je res hvale vredna.

Iz St Hipolita. (Kaj Vas čaka, ki škofe in druge duhovne napadate!) Vedno je kaj dobrega, če se zapišejo dogodki, ki so v kakem oziru posebno znameniti, in se tako rešijo pozabljenja. — Saj je z dobrimi opomini in nauki, ktere skušamo pismeno razširjevati, ravno taka, kakor z živimi besedami na leci. Pridigar, goreč za stvar božjo, potrudi se na vse mogoče načine osvojiti si razum pobožnih poslušavcev ter pridobiti njih serca Bogu in sv. cerkvi, če tudi vé, da za marsiktere zastoj govori in se muči; vendar pade njegova beseda kot dobro seme tudi v kako sprejemno serce in obrodi z božjo pomočjo morebiti stoterni sad. Tako naj se tudi sledeči dogodek, kterege si po nekem ustnem zročilu tu povedati derznem, prijazno pregleda in kaj dobrega učini.

Z južnimi sadovi obložena ladija odplula je v najlepšem vremenu v severno-afriško obal, da pripelje sladke sadove v neko na vzhodu Italije ležeče veleznano morskno mesto. Razun potrebnega moštva bilo je na nji še okoli sedemdeset družih popotnikov. Lepo in mirno bilo je mogočno morje; lepo, višnjevo nebo razprostiralo se je nad njim in z redko krasoto sijalo je na razprostrano valovje. Lepemu dnevu sledila je tudi čarovno-prijetna noč; hitro plavala je ladija po sinji vodi in družega se ni čulo kot ropotanje strojnih kolés. Že na vse zgodaj prišli so popotniki, drug za drugim, iz svojih celic na krov, da se poživljajo in veselje nad krasnim razgledom. Na strani obračali so daljnogleda, da zapazijo kak otok v daljavi, ako bi bilo mogoče. Med gospodi na krovu bil je tudi star, bolehen redovnik; peljal se je v svojo domačijo na dalmatinskem obrežju, kamor so ga njegovi predstojniki odposlali na odpust, da bi se odpočil od naporov svoje svete in težavne službe. Veselo se je pogovarjal prijazni gospod nekaj časa z drugimi popotniki ter jih zdaj na to, zdaj na ono opominjal, ker se je na tem potu že večkrat vozil in mu je zato bilo vse znano več ali manj. Čez eno uro pa se je umaknil v stran, sedel na klop, odmolil najprej brevir, nato pa vzel rožni venec v roke in ga pobožno molil, obrnjen na lepo morskno povelje. Nobeden se ni upal nagovarjati ga in tako motiti; njegova pobožnost napotila je še druge popotnike, moške in ženske, da so vzeli molitvenike v roke, ter hvalili in častili večnega Stvarnika.

Le dva mlada človeka, ki sta se po večletnem bivanju v severni Afriki, kjer sta živela pri sorodnikih, vračala domov, sta se prav zijalasto obnašala; videlo se je, da imata morebiti polne mošnjčke, pri tem pa prazne glave. Pogledavala sta sem ter tje na častitljivega redovnika, ga zasmehovala, tudi razžaljive besede čenčala, kakor surovi neolikanci radi počenjajo; naposled postavila sta se ravno pred njega — morebiti zato, da vznemirita njegovo dobro voljo. Komaj preteklo je četert ure, ko se pripelje mimo njih drug poštni parnik; vse uperilo je oči nanj; drug družega so glasno pozdravljali, mahali z robcami ter si voščili srečno pot; dolgo časa gledali so še vsi veselo za parnikom. Kar neutegoma začuje se žalosten glas, in vse gleda začudeno na en kraj. Kaj je?... Eden izmed mladeničev, ki sta stala pred redovnikom, izvil je s knjižico vred slučajno iz žepa tudi mošnjček, v katerem je imel vse svoje imetje; v trenutku zablesketal se je zadnjič globoko v vodi! Oba stala sta od strahu obledela na mestu. Njegov tovariš, naj hujši zasramovalec zraven sedečega duhovna, plavanja zmožen, skoči urno v morje, da reši plavajoče imetje. Že je imel mavšico v roki ter je z njo proti ladiji plaval, — ali kar neprevi doma ga zapusté moči, ne da bi se ganil, potopí se pred jako prestrašenimi popotniki. Nekteri serčni mornarji skočili so precej za njim, da bi še živega rešili. Vendar je našel mladenič v globočini morja svoj grob! Ko so sprevideli, da je vsak poskus rešiti ga zastonj, pokleknil je pobožni božji služabnik in glasno molil za dušo ponesrečenega, ki je pred malo trenutki stal zraven njega v mladeniški verlosti, tri očenaše in česenasimarije, in vsi okrog stoječi, zelo ginjeni, molili so ž njim ter priporočali v večnost poklicano dušo milosti in usmiljenju božjemu. Tako zgubil je v malo trenutkih eden izmed zasramovalcev

svoj denar, drugi pa svoje življenje! Ali ni to — vprašam — očitno in živo svarilo, kako večkrat pravični Bog nanagloma kaznuje tiste, ki zasramujejo in zaničujejo njegove izvoljene služabnike, duhovne sv. cerkve.

Janez Repič.

Prjedor, 10. sept. (Poterdilo.) Neizrečeno hvaležno smo prejeli 25 gld. milodara po ljubi „Zgodnji Danici,“ poslanih 21. avg. 1893, za velepotrebno zidavo nove cerkve sv. Jožefa v Prjedoru, v Bosni.

V dan veselo-slavnega in milostnega rojstva blažene Device Marije prejeli smo po „Zgd. Danici“ blagodušni milodar 42 gld. za isto cerkev od neimenevane dobrotnice — slovenske katoliške žene. Molitve, priprošnje in priporočila se verno-pobožno, združeno v cerkvi sv. Jožefa opravljajo po željah, namenu in potrebah blagodušne dobrotnice; istotako pa tudi za vse dobrotnike te istinito potrebne hiše Božje. Od poslednjega milodara obrnili smo za dve jako potrebni sv. podobi: za sv. očeta Franciška Serafinskega in sv. Antona Padovanskega. Ti podobi ste častiti, umetni, svetniško vzvišeni in pobožno ganljivi. In verno ljudstvo tukaj bode vzbujevano in nagibljevano po teh priljubljenih podobah še iskrenije in verno pobožnije Boga molilo, njemu služilo in častilo ta velika svetnika, ljubljenca Božja. Po teh sv. podobah bode pa tudi dolgotrajen spomin slovenske katoliške žene — velikodušne dobrotnice v tej cerkvi. Ostatek milodara je obrnjen za zidavo cerkve.

Do meseca oktobra zgotovljena bo vsa triverstna opeka, apno je že ugašeno in pripravljeno, kamen naročen, les se bo v zimi pripravil; ali za kamenje, rokodelce in marsikaj družih reči nimamo potrebnih denarjev, brez milodarov kerščanske ljubezni ne mogli bi postaviti silno potrebne in dostojne hiše Božje. Pomagajte nam še, dragi slovenski-rimo katoliški bratje in sestre, da začeto sveto delo dalje delujemo in doveršimo! Bog vam bo plačnik! Devica Marija in sv. Jožef obilna povračnika za časno in večno!

Sedaj prav pridno popravljamo, prenavljamo hišo novega kupljenega posestva; to je bila že skrajna potreba, drugač bi ne mogli v njej prezimiti, in bila je nevarnost, da jo jesenski, močni vetrovi prekucnejo, ker je odzdolej že vse sperhnelo. Vsa ta obilna poprava je na skerbi moji; vročina in mraz me spreletuje, kako se bo vse to popravilo in poravnalo. Manjka tudi pohištva, posteljine za uboge dečke itd. Pomagaj Marija in blagodušni dobrotniki!

Te dni 12., 13. in 14. sept. imamo zopet silno posla v cerkvi in pri cerkvi, pripravlja se za škofovo obiskovanje in sv. birmo.

Hvaležni rimo-katoliški cerkveni odbor,

V Prjedoru, dne 10. septembra 1893.

O. Antun Babić, župnik. Br. Alphons Marija.

Iz Bosne. (Ustaštvo.) V gorovju in hribovju med reko Uno in prjedorsko ravnino, po dolgosti 13 in širjavi 7—8 ur hodá so mnogobrojna sela s prebivalci vere in cerkve gerško iztočne ter razkolne, koji se zovejo Serbi. V tem okraju nastala je hajdučka četa, ustaška družba; četovodja, načelnik, pravijo, je bivši orožnik — žandar, kateri je 7 lèt prej državno službo opravljal. Mnogo seljakov, „Serbov,“ so v sumu zbog tega odvedli v zapor v Banjoluko. Ako so hajdoci došli v kojoj hišo in zahtevali jesti, morali so jim dati; se zná, da niso pustili nikogar

od hiše, da bi šel prijaviti; zapovedano pa je, da mora berž jeden iti javiti; ko hajduci odidejo, šli so javiti od one hiše, pa so jih dejali v zapor; ako bi pa ne šli javiti in bi se zvedelo, da so v hiši bili hajduci, bilo bi še večje gorje domačim. Se vé, da se strogo postopa; toda tudi marsikterim seljakom „Serbom“ verjeti ni, ker mnogi so jako zviti in potuhnjeni in le Rusija in Srbija ste jim vse, le njima so iz serca naklonjeni... „Serbski narod, serbska viera, serbski zakon in serbska cerkev,“ to jim je vedno na jeziku in priznanju, drugo jim ali malovredno, celo zaničljivo.

So pa med njimi, osobito med priprostimi, koji spoštujejo našo vero in cerkev. Mahomedci so precej bolji, nam in Avstriji naklonjeni. Katoliki bosanski so pa povse vdani Avstriji in ljubijo Slovence; ipak se svetovne oblasti na zveste katolike premalo ozirajo, in tako si marsikteri zaslepljeni, ne bistri politiki sami sebi nož brusijo.

Pravijo, da prej omenjeni hajduci ne ropajo; do sedaj se ni slišalo, da bi po sili komu kaj vzeli, koga umorili, ali drugo škodo naredili. Na glavo glavarja hajduškega dala je vlada 2000 kron, na vsakega tovarša njegovega pa 1000 kron; mnogo orožniških straž in čet je po omenjenem hribovju in gorovju, ipak še niso nijednega hajduka dobili, ako prav že čez 10 dni to terpi.

V Prjedoru je za hajduke, njihove pomočnike, za ustaše oznanjena nagla vojaška obsodba. Pravijo, da je pri hajdukih tudi razkolne cerkve menih, koji je bil v kozarškem gorovju. Bil je zbog puntarskih besedi in navodov obsojen v večletno ječo, pa je ušel v Srbijo in od tam je sedaj zopet došel v Bosno. Ljudje govoré, da so to agentje od Srbije in ruskega društva, koji hočejo „serbski“ narod tu pobuniti in ustanak načiniti. V bližini naši tu je vse to, ipak pri nas in okolo nas je vse tiho in mirno. Kadar o tem natančneje in istinitije izvem, bodem vam naznanil. Vzroki tega so razni in mnogi, v „Obzoru“ so dobro popisani.

Iz Jutra. (Na Černem morju med Odeso in Carigradom.)

Častiti gospod!

Grešnik dolgo dolgo pregrehe obžaluje ter se kesa zanje, a pride tudi trenutek, da jih je treba spovedniku razodeti.

Tako je tudi meni.

Pisal sem Vam namreč, da za Veliko noč domú pridem. S to razliko pa, da sem to zagotovo mislil. Kajti ko sem pri raportu to prosil, bilo mi je dovoljeno. —

Čez nekaj dni prišla je pa zapoved, da vsi čez pót po Marmara — in Černem morju tu ostanemo. Kar se je, žali, res zgodilo; 10. junija odrinili smo z našim brodom ven na morsko plan, ter pristali v sledeča pristanišča: Ismid, Džemlik, Galippoli, Dardanelli, Tened, kjer smo konzula vkerkali ter v Trojo peljali; potem Radosto, St. Stefano Principo in Carigrad, kjer smo se s premogom oskerbeli.

Dne 19. julija odrinili smo v mogočno Černo morje, v Kilija, Burgas, kjer smo videli Bulgarskega princa Ferdinanda; pa v Varno, Kostanco, Sulino in po Donavi v Galaco.

Kakova je tu vročina, da znate, in komarji! Dne 1. avg. podali smo se v Odeso. Tu sem imel priložnost par cerkev obiskati. Lepe cerkve, silo

lepe podobe, vse v zlatu! Bil sem tudi pri neki večerni slavnosti, kajti bil je carevičin god, ali praznik Sv. Marije Magdalene (3/8), po ruskem koledarju namreč. V kratkem se mi je zelo dopalo; sedaj smo na morju ter gremo proti dardaneljskemu prolivu, v Bujukdere, kjer bomo do 18. avg. stali; dalje gremo z exelenco ministrom v Carigrad k cerkveni slavnosti in potem nazaj.

Prav zelo rad bi se še enkrat v domovino povrnil. Kajti pred kratkim mi je brat Janez umrl. Oče so mi bolehní, ter druge posvetne težave, ktere morebiti Vi Častiti gospod, bolje poznate, kakor pa jaz.

Približal se je čas, da papirja zmanjkuje ter da nadaljevati ne morem.

Prosim Vas toraj konečno odpuščanja. Upam tudi, da Vas bom v nekih tednih ustmeno mogel prositi.

Vaš zlahtnik (po dijaški mizi).

J. Jeran.

Bav-bav!

Zajčkov. Kdo si vé, od kod je ta beseda „bav-bav,“ ki ima toliko moč?

Matic. Nemec pravi sicer „Wau Wau,“ pa piše z veliko čerko „W.“, to bi se reklo, da tudi pri Nemcih ta neték hudo straši in plaši.

Jože. Vesta, da „bav-bav“ je otročja beseda, ki mále straši, pravijo n. primér: „bav-bav otroke pobral!“... Rekel bi sicer, da je beseda slovenska, ki je izrasla iz glagola „bati“ se; toda imajo jo še tudi drugi narodi, saj po pomenu.

Matic. Prav imaš. Znal sem svoje dni nekoliko po egiptovsko zakrožiti in poslušal dečke govoriti, ki so o vsaki priliki ponavljali in prašali: Jegúl aj en-nas? To se pravi po našem: „Kaj pa ljudje porečejo?“ kar je menda ravno to, kakor „bav-bav.“ Mislim tedaj, da ta besedica je „mednarodna,“ toda velikrat res otročja, toda tudi za odraslene otroke.

Zajčkov. Prosim, molčita o tem, mene je že groza, kadar to besedico slišim, kajti mene „bav-bavi“ lové in povsod obdajajo.

Matic. O Zajčkov, kaj si nama povedal? Ali je to mogoče? Povej nektère slučaje; — morebiti se ta bolezen da ozdraviti, ta strah odgnati?

Zajčkov. No poslušajta: Šel sem mimo cerkve in reklo mi je nekaj: „Odkrij se, Zajčkov.“ Toda precej je bil „bav-bav“ pri meni, šepetajoč: „Kaj pa sošolci porečejo?“ Ostal sem pokrit, in ko je „Ave-Marija“ zazvonilo, sem bil ravno tako plah, nič nisem molil!

Jože. Ti si pa res zajček, in še več, da se zaradi zijalastih napihnežev bojiš Boga počastiti?

Zajčkov. Šel sem dalje in srečal sem gospoda duhovna in reklo mi je nekaj: „Zajčkov, klobuk raz glavo!“ Pa že mi je „bav-bav“ v uho popiskal: „Kaj pa svet poreče? Sej vidiš, da tudi drugi ne pozdravljajo!“

Matic. Zajček, ali si že pozabil katekizem: „Kdor vas spozná pred ljudmi, Mene spozná“ itd.?

Zajčkov. Prišel je Veliki Šmaren, medšmarne maše... in reklo mi je nekaj v sercu: „Zdaj je prav lepa prilika iti k spovedi in k sv. Obhajilu,“ toda „bav-bav“ je bil precej zraven, rekši: „Kaj boš zmeraj k spovedi hodil, kaj bojo ljudje rekli?“

Jože. Zajček, čemu pa „baveža“ poslušáš? Jaz sem večkrat to opravil, ko so bili tako lepi prazniki in ne veš, kako sem zdaj srečen in vesel! Tako delam pogosto in se bav-bava toliko bojim, kolikor sploh strahú, ki je po sredi votel, okoli ga pa nič ni.

Zajčkov. Undan je bil pri nas sv. misijon, in oglasilo se je nekaj v meni in reklo: „Zdaj se pa le pripravi; nič več ne smeš odlašati!“ Oh! precej me je „bav-bav“ odvernili, s posmehom, češ: „Kaj svet poreče!“ in zavlekel me je v družino in na igro!

Matic. Zajčkov, če boš tako delal, te bo peklenški volk raztergal, ker ta je tisti „bav-bav!“

Zajčkov. Oče so mi poslali denarja, da naj stanovanje in hrano plačam; „bav-bav“ pa me napade in jaz sem denar potratil, zaigral, s tovarši zapil.

Jože. Zajčkov, ti si potemtakem že tát, zapeljan od tovaršev: ali si pozabil četrto in sedmo zapoved? „Kaj pa zdaj svet poreče, ako zvé, da si potepuh?“

Zajčkov. „Bav-bavi“ so me zapeljali, da sem šolske bukve popustil, začel tudi zanikarne knjižure in strupene časnike čitati, sem šolo slabo zveršil, upal si nisem staršem in dobrotnikom spričala pokazati in sem bežal na Hrovaško, ter zdaj tavam — ne vém, kodi in kamo!

Matic. Zajčkov, kar si iskal, to si pa našel. Zdaj vidiš, kam človeka pripravi strah pred ljudmi!

Jože. Veš, da ti, Zajčkov kmečki sin, bil si v začetku dober zajček; zdaj si pa „spriden dijak“; poprej si se ti družih bal; zdaj se pa drugi boje tebe, kakor strašila in „bav-bava!“ Le urno nazaj k Očetu, zgubljeni sin, dokler te pekel ni požerl, ki pred teboj zijá!

Kratka pridiga za dijaško mizo.

Počitnice so pri koncu! Dijaki in šolarji od vsih strani skupaj vrejo, mali, večji in veliki, kajti šole se začenjajo. Starši in mladenči so polni skerbí. „Financminister“ pa morebiti ne manj, ker ponudili so toliko kandidatov za dijaško mizo, kakor da bi minister po Evropi, Aziji in Afrike zanje davek pobiral. Lanski se od nas nočejo posloviti, novih se je priporočevalo gotovo 30—40, in drugo leto jih bojo morebiti nosili že v zibelkah?!

Dijaška miza je vsako šolsko leto bolj bogata z dijaki, pa bolj ubožna s cvenkom; mladina pa s praznim želodcem ne mara in ne more študirati. Kaj tedaj početi? Naša dežela je majhna, pa tudi velika: majhna s svojim obsegom, pa velika s svojim usmiljenjem in blagimi serci; zato jo pa tudi dobrotljivi Bog ukljub marsikterim nesrečam vender blagoslovlja. Tako bo blagoslovil tudi blage roke, krere našim potrebnim dijakom pomorejo k študiranju. Poslušajmo: Bral sem ravno te dni starodavno dogodbo z napisom: „Milošnja dajati je velika čednost.“ Meni je bila dogodba močno všeč in svést sem, da bode tudi lepe serca ginila in omečila v prid dijaške mize Taka-le je ob kratkem:

V mestu „Nisebis“ v gornji Mesopotamiji (po našem: v gorenjih Medvóдах) živila je kerščanska žena, ktere mož je bil še pogán, ajd, nevernik. Bila sta pa tako malo bogata kakor Vaš dijaški financminister; toda nekaj grošev sta vender le imela. Ne-

kega dné mož reče svoji ženi: Veš kaj, dajva svoje beliče, obolus-e (nekak greški pénez) na obresti, da vender kaj pridobiva; če ne, se bodeva poslednjič kar čisto zbosila premoženja. Žena mu odgovori: „Če tako misliš, dajva denar Bogu kristjanov na obrest.“ — „No, kje pa je le-tá, da mu denar zaupava?“ reče mož — „Pokazala ti ga bom,“ odgovori žena, „in ako mu denar daš, ne le da nisva na zgubi, temveč zvesto bode nama plačeval obresti, poslednjič pa listino (gotovino) dvojnato nama vernil.“ — „Pokaži mi ga, odverne mož, zdajci mu ponese denar.“

Žena pelje moža, ki je bil še pogán, k nekim cerkvenim vratam in mu pokaže reveže, ki so se navadno tam shajali, in mu reče: „Ako denar razdaš revežem, bo kerščanski Bog to ravno tako sprejel, kakor da bi ga bil ti njemu samemu dal, kajti rameno se on pečá za uboge. Čudno se je možu zdelo, da bi se tako denar na pósodo dajal; vender je poslušal svét ter denar vesel razdelil med uboge in se zadovoljen z ženo domú vernil.

Trije mesci pretekó in mož reče ženi: „Zdi se mi, da Bog kristjanov ne bode nič dal od tega, kar sva mu posodila, akoravno sva zdaj v hudi stiski.“ Žena na to odgovori: „Jaz pa sem si čisto svésta, da nama bo dobro plačal; le pojdi na tisto mesto, kjer si mu dal denar, gotovo ti ga bo povernil.“ Te besede so mu zopet upanje obudile, hití k cerkvi, večkrat gre okrog božjega hrama, pa ne najde nikogar, da bi mu kaj dal; videl je le samo reveže na tistem kraju. Kader tako pomišlja, h komu bi se obrnil, da dobí plačilo za svoje posojilo, zagleda pred nogami na kamenji enega tistih denarov, ktere je bil sam dal vbogajme. Pobere in prepriča se, da se noben človek tega ne prilastuje, ter se verne domú in reče ženi: „Prišel sem naravnost od cerkve nisem pa videl Boga kristjanov, kakor si ti rekla in nobeden mi ni kaj dal; le samo ta denar sem našel na prostoru, kjer sem bil druge denarje razdelil.“ Verla soproga odverne: „Je pa vender le Bog kristjanov, ki ti ga je dal, če se tudi tega nisi zavedel. S svojo nevidno rokó on vse na svetu vlada in vravnava. Pojdi le in kupi kaj, da se danes preživiva.“

Soprog sprejme nasvét, kupi kruha in eno ribo, ktero izroči ženi, da naj jo pripravi. Žena ribo pára in najde v njenem drobu dragi kamen velike cène, ter možú, ki je ravno zopet v sobo stopil, začudena reče: „Poglej no lepi kamen, ki sem ga našla v ribjem drobu.“ Soprog občuduje kamen in dasiravno ne vé, če je kaj vreden, vender pravi, da bo poskusil ga prodati, ter bode vsaj nekaj zanj dobil.

Proti večeru gre k nekemu dragokamnarju in ga praša, če bi ne hotel tega kamna kupiti. Kamnar preišče kamen in praša moža, koliko bi hotel zanj imeti. „Kar mi daste“, odgovori soprog. „Hočeš zanj pet terdnjakov?“ reče kamnar. Prodajalec meni, da mu le iz šale toliko ponuja in odgovori: „Bi mi li pač toliko dali?“ Dragokamnar meni, da mu s temi besedami zabavlja in reče: „Si li zadovoljen z desetimi terdnjaki?“ Prodajalec še zmeraj meni, da ga s tako visoko ponudbo le draži in molčí. „No tedaj,“ reče kamnar, „dam ti tedaj zanjega dvajset terdnjakov.“ Ubožni mož vedno molčí. Kamnar mu ponuja zapored trideset, štirideset petdeset terdnjakov. Zdaj se pa ubožnemu možu začne zadevati, da kamen

utegne pač tudi še več vreden biti, kot je sam mislil, in pričel ga je visoko ceniti. Kamnar je ponujal še vedno več in poslednjič celo tristo tolarjev; — zato ceno ga je pa tudi dobil.

Mož prejme denar in teče silno vesel domú. Začudena vidi žena njegovo sijajno obličje in ga praša, če je prodal kamen. Mislila je tudi ona, da je nemara le kako malenkost zanj dobil. Pové ji, da je 300 terdnjakov zanj izkupil in položil denar na mizo. Žena kerščanska se ne more načuditi neskončni dobroti Božji in zakliče možu: „No zdaj pa vidiš, ljubi moj, kdo je kerščanski Bog, kako dober je, kolika njegova mogočnost, kako hvaležen je za to, kar kdo iz ljubezni do Njega stori! Ti si Njemu posodil petdeset tolarjev, ker si jih razdelil med uboge; Njemu pa ni zadosti, da bi ti jih povernil petdeset, temveč dá ti šestkrat toliko. Spoznaj tedaj, da ni Boga razun Njega, ne v nebesih, in ne na zemlji.“

Ta mož, ves prešinjen s temi besedami in prečudno dobrotljivostjo Božjo, ki se je zdaj pokazala nad njim, je brez odloga postal kristjan, in očitno je oznanoval, da milošnja je ena največjih čednosti, ali recimo dobrih del! —

Zdaj pa vprašam, ali so darovi za dijaško mizo manjši cene, kakor darovi za druge potrebne, ki si ne morejo sami pomagati? Djal bi, da so še večje cene. Zakaj? Zato, ker se mladina izreja za življenje, za njen prihodnji stan, k čemur ima naj ubožniši šolar in dijak ravno toliko pravico, kakor sinovi grofov, milijonarjev in kraljev. Ubožnim šolcem in dijakom, ako so podpirani, je pot odprta k ravno tistim službam, kakor sinovom naj bogatejših stanov. Tudi ne bo kdo po pravici tajil, da sinovi nepremožnih staršev in revežev, ko pridejo v višje stanove se tako ali še bolj ohranijo na poti čednosti in kerščanskega življenja, kakor sinovi iz imenitnih stanov, ki so z vsim v obilnosti oskerbljevani, še zlasti pa dandanes. In mnogi ubožniši mladenči se ravno s tem spridenosti obvarujejo, ako se jim nakloni prilika, da se v dobrih šolah izobrazijo. Še zlasti pa je podpora ubožnih dijakov dober pomoček za ohranjenje duhovskega stanú. Malo lét je, odkar se ubožni dijaki po tej poti podpirajo (največ od naše čast. duhovščine) in že imamo veliko število mladenčev, ki so po tej poti došli v duhovski stan, mnogo jih je med navadno duhovščino, mnogi so v samostanih, tudi že več misijonarjev, bogoslovcev ali sicer dijakov je v Ameriki, doma precej Alojzijancev.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec kimovec (september).

a) Glavni namen:

Sv. cerkev na Laškem.

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Očeta Leona XIII.)

Italija je ona srečna dežela, ktera je sprejela z veseljem sv. katoliško vero precej v začetku svete Cerkve ter jo tudi ohranila skozi vse stoletja. Ako se Francija hvali z opravičenim ponosom, da je bila med katol. evropskimi ljudstvi prva hči sv. Cerkve, gre Italiji vendar prednost materina, ker ima v svojem naročju sv. rimsko cerkev, mater, učiteljico in pervakinjo vseh cerkvá.

Italija je namreč tudi dežela previdnosti po tem, da je posadil vanjo Bog, kakor pravijo sv. oče Leon XIII, po posebni ljubezni „sedež svojega namestnika na zemlji.“ Italija je dežela previdnosti in milosti po papežu, nasledniku sv. Petra v Rimu.

„In vendar, tako pravijo Leon XIII, pri isti priložnosti, v svoji okrožnici do škofov in laškega naroda z dne 15. oktobra 1890, je res — čeravno se zdi neverjetno — dospeli smo tega, ter se nam je bati, da ta naša Italija celo vero zgubiti utegne.“

Ta konec, do ktereга je dospela, namreč preteči odpad Italije od Cerkve, je cilj dolgoletnega naklepa, starega naklepa brezbožnosti, ki meri na propad Kristusovega kraljestva, katoliške Cerkve. V ta namen hočejo, naj se razruši skala, na katero je zidana, razruši Petrov stol, papeštvo. Da so zadeli na papeštvo, so oropali papeža njegove posvetne moči, brez katere za sv. stolico nima one časti, one spoštljivosti in gotove mogočnosti za izvrševanje božje službe, ktero morajo zahtevati vsi verniki, ktera edina odgovarja milostivim namenom previdnosti, brez ktere je Cerkev podveržena hlapeštvu in zatiranju.

Kako zelo so sovražniki sami prepričani da je svetna vlada potrebna za papeštvo, pokazala je radost, ktera je nastala v verstah sovražnikov, kolikokrat je ta vlada tekom našega stoletja dobila udarec; to je pokazalo peklenko veselje, ktero se je začelo med brezverci po vseh deželah, ko so končno vidili 20. septembra 1870, da so dosegli svoj cilj, konec cerkvene države. Saj Mazzini, največji nepravicež je pisal: „Odstranjenje posvetne papeške oblasti imelo bo gotovo kot nasledek oproščenje duhov od duševnega vladarstva;“ in kar so prav za prav hoteli, so čisto očitno izrekli: „Naš končni cilj, dejali so, je cilj Voltêra in francoske prekucije, popolno zatrenje katoliške vere, sploh vsega kerščanskega mišljenja.“

Mazzini posluževal se je v svoje namene nekerščanskega nacijonalizma, in ta mu je res veliko pripomogel. Z njegovo pomočjo oslabil in v ozadje potisnil je Avstrijo, ki je bila kot katoliška, mogočna država tudi varhinja sv. Cerkve; in očitno posrečilo se mu je še bolje drugo delo, razdjanje cerkvene države in svetne vlade papežev.

Posledice za Italijo niso izostale. S hudobnimi deli zoper sv. stolico rasla je tudi prostožidarska vlada mlade Italije v preganjanju sv. Cerkve. Verske redove so zaterli, cerkveno premoženje in pobožne vstanove zapečatili in zaperli, potrebi mladih duhovnov z brezozirno vojaško postavo velike nepravilike napravili, vso očitno življenje ponekristjanili in vsako izjavo kerščanskega življenja kolikor moč zaterli; šola, poduk in vzgoja postane naj po njih volji do zadnje dekliške šole posvetna in vsakemu duhovnemu vpljivu naj se odtegne.

Kakor je kazala nekda Italija pot vsim kerščanskim narodom, tako naj bi današnja bila na čelu brezbožtva; in v resnici dospela je v svoji zmoti že do satanizma — službe satanove. To so hoteli tudi pokazati, ko so pred nekaj leti postavili sredi Rima spomenik Kristusovemu zatajevalcu Gordanu Brunu.

„Namen je, dejali so, da osramotimo papeža; spomenik naj pa pomeni: Proč je katoliška vera, in na njeno mesto stopi prostost preiskovanja, prostost mišljenja in prostost vesti.“ (Konec nasl.)

b) Posebni nameni.

23. **S. Lin.** Oskerbjenje Zagrebske nadškofije. Odprava groznih pohujšanj. Premaganje prehude občutljivosti. Več otožnih
54. **Naša ljuba Gospa rojenja Jotnikov.** Pregnanci v Sibiriji Jotniki in sužnji v Afriki. Duše v vicah.

25. **S. Kleofa.** Mnogi zasramovavci, psovatelji, rogovileži. Bolje spolnovanje dolžnosti staršev do sinov in hčér.

26. **S. Varin.** Rumenijska. Poslušanje Cerkve zoper mešane zakone. Cerkev med krivoverci, zlasti v Berlinu in Hamburgu.

(Konec nasl.)

Razgled po svetu.

Napredek katoličanstva med razkolnimi kopti v Egiptu. Ker so se razkolniški kopti hoteli odtegniti svojemu pravemu pastirju, pokoriti se morajo sedaj težkemu jarmu posvetne oblasti. Razpor, kateri je pred nekaj meseci nastal med njihovim patrijarhom in komisijo, ki upravlja obširna cerkvena posestva, je očitvidno roka Božja. Sedaj pa se je pričelo med kopti živahno gibanje v prid naši sv. veri.

Odkar je patrijarh razkolniških koptov v prognanstvu in so pričeli njegovi priverženci izgubljati upanje, da ga še kedaj vidijo, niso spreobrnjenja več redka. V Kahiri n. pr. — da govorimo samó o glavnem mestu — prepovedani so razkolniški obredi, cerkve so zaperte in verniki so enaki razkropljeni čedi. Koptom je mnogo na tem, da so prisotni pri svojem obredu, in zató hodijo nekaj k razkolniškim Gerkom, nekaj k Sircem, nekateri pa, hvala Bogú, tudi nazaj v pravi hlev Gospodov.

En sam vzgled pokazal bode, da se spreobrnjenja množé, ne samó v gornjem Egiptu, temveč tudi v dolnjem.

Bouche, važno mesto, nekaj ur od Kahiré, prosilo je nedavno duhovnika. Dasiravno preč. gospod provikar razpolaga le z zelo malim številom apostolskih delavcev v vinogradu Gospodovem; vendar te takó opravičene prošnje ni mogel odreči. Poslal je tedaj tjakaj preč. patra Pavla, doktorja sv. pisma, in že čez mesec dnij spreobrnilo se je mnogo najvplivnejših koptovskih rodbin. Druge družine jih hočejo posnemati in zató dobiva katoliški koptovski patrijarh vedno novih prošenj. Drugi duhoven šel bode tje, da zapeljanim dušicam pokaže zopet pravo pot. Le-ta takó važna pokrajina ima dva znamenita — žal da razkolniška — samostana: sv. Pavla in sv. Antona. Dasiravno nas spreobrnjenja zelo veselé, vendar se ne moremo ubraniti bojazni, da nas ne prehité protestanti, ki razpolagajo z velikimi sredstvi. Ako je človek vsak dan s protestanti v dotiki, tedaj še-le more sprevideti brezmerno škodo, katero nam delajo.

Pobožni bralci pomagajte nam! Mala miloščina, molitev, in mi koptovski duhovni, delali bomo v vinogradu Gospodovem. Morebiti pridejo k nam apostolski delavci, morebiti zamoremo z Vašo pomočjo zidati cerkve in šole, v katerih bomo učili za dobrotnike moliti. Saj veste, da kar daste ubogim misijonarjem, posodili ste Bogú in on Vam bode z obrestmi vred stoterno povrnil. Pridite tedaj na pomoč ubogim koptom, kajti zadnji čas je.

(„Posavne des heil. Kreuzes.“)

Listek za raznoterosti.

V Št. Vidu nad Ljubljano so 13. t. m. prav slovesno obhajali svojo 25letnico ter sreberno mašo čč. gg. duhovni, ki so l. 1868 doveršili svoje bogoslovne študije, namreč: Jan. Golob, Jan. Karlin, Jan. Kobilica, P. Rajner, Greg. Malaverh, Al. Puc in Ant. Zupančič. Imeli so pridigo, slovesno sv. mašo z zahvalno pesmijo, potem pa tudi mertvašnico za nekatere v 25 letih umerle sošolce. Vsih skupaj je bilo takrat blezo 14; pričujočih je bilo pri 25letnici 6, ker nekteri so bili po raznih okoliščinah zadržani. Vse veršilo se je prav lepo in spodbudljivo, jako ginljiv govor je imel vel. č. g. prof. A. Zupančič, slovesni sv. maši čč. gg. Jan. Golob in Al. Puc in drugi so maševali vmes. Pred sv. upravili so pričujoči telegrafično naznanili sinovski poklon, vdanost in ljubezen prevzviš. gosp. knezu škofu Missiu, ki so na Tirolskem v toplicah. ter so popoldne po ravni tej poti od Nj. Ekscelencije prejeli prav prijazno čestitanje in pozdrav. Bog ohrani gospode jubilate še mnogo lét v rodovitnem obdelovanji vinograda Gospodovega!

V Škofji Loki so v torek, 12. t. m., mil. gospod stoljni prošt dr. Leonard Klofutar med dotičnimi cerkvenimi opravili slovesno blagoslovili in podelili obleko uršulinskega reda. Pričujočih je bilo s preč. gosp. dek. Mat. Kožuhom vred 15—17 čč. gg. duhovnov in redovnikov. Ogledali so o tej priliki gospodje v novo priravnana poslopja za gg. redovnice in dekliške šole, kterege ne morejo prehvaliti.

V Šmartnem pod Šmarno goro je 13. t. m. zvečer naglo umerl preč. g. Ant. Namrè, zlatomašnik itd. R. I. P.!

V Zagrebu je 9. t. m. umerl škof Pavlešič. R. I. P.!

Na Dobrovo je dohajalo zelo veliko vernikov. Ob koncu teh pobožnosti je č. g. Lesjak doveršil zgodovino Dobrovske fare, ki bodi gorko priporočena. Več prihodnjič.

Poterdilo. Hvaležno naznanjam, da sem danes prejel po Vaši dobroti poslanih 28 gld. kot milodar dobrih ljudi za pogorelce vasi Verh v tukajsnji fari. Bog poverni obilno dobrotnikom in tudi Vam z večnim plačilom za Vaš trud.

Ant. Ponikvar.

Iz Mengša. (Poterdilo.) Priserčna hvala za v novič poslane mile darove v znesku 24 gld. za pogorelce v Stobu in Topolah.

Jan. Zorec.

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Č. g. župnik Fr. Marešič 2 gld. — Č. g. stoljni vikar Mat. Mrak 5 gld. — Star dobitnik 12 gld. — Pri. jatelj iz Notranjskega 1 gld. — X. Y. 10 gld. — Č. g. župnik Fr. Schweiger 5 gld. — Č. g. kat. Jan. Smrekar 2 gld. — Č. gosp. župn. Bl. Petrič 3 gld. — Č. g. župnik M. Pintar 3 gld. — Č. g. župnik Al. Puc 10 gld. — Č. g. kapl. Alf. Levičnik 5 gld.

Za sv. Detinstvo: Po preč. g. kan. in župniku J. Rozmanu 10 gld.

Za najbolj potrebne misijone: X. Y. Dobra duša 90 gld. (in 90 gld. za ss. maše, ki se bodo vestno opravile).

Za pogorelce v Zabreznici: Č. g. župnik Fr. Marešič 1 gld.